

Un salt de gegant: la doctrina general admet el referèndum unilateral d'autodeterminació

written by Llorenç Prats | 7 de maig de 2017

Una quantitat important de juristes, estudiosos de lleis i la seva jurisprudència, han subscrit i presentat públicament un manifest o presa de posició **doctrinal** sobre la conveniència i la legalitat d'un referèndum d'autodeterminació pel poble de Catalunya.

La nació catalana té aquest dret polític, tant per la seva naturalesa, de país plenament identificat i reconegut, com per la **voluntat** dels seus habitants, segons les doctrines més modernes dels drets de gents.

La submissió a les lleis de l'estat espanyol, per tant, lluny d'ésser un inconvenient per defensar aquestes tesis, per a molt juristes, és una bona oportunitat per desenvolupar tot l'abast dels tractats internacionals que el Regne d'Espanya té subscrits sobre aquests assumptes. L'exercici del dret d'autodeterminació dels pobles i la **defensa** dels drets i llibertats fonamentals.

No obstant això, tot plegat seria massa senzill, i qui si sap si poc útil pels advocats, si no fos perquè l'estat espanyol hi està en contra, i no hi veu cap necessitat. S'escuda, amb certa lògica, que el règim establert per la constitució espanyola ja va ésser del tot discutit en el seu moment, tot fixant, **definitivament** el seu parer, incloent com s'ha de seguir si cal fer una reforma a fons del seu contingut.

Aquest poderós instrument jurídic de regulació fonamental, que disposa fins i tot d'un tribunal propi (el Tribunal

Constitucional) no es pot negar que pateix de dos vicis certament invalidants: el moment en que es va redactar i fins i tot votar, l'any 1978, després de 40 anys de règim de terror, repressió i persecució, per una banda, i també que tot ell està en mans d'uns magistrats especials, que escollits de forma molt **polititzada** i certament parcial, permeten tergiversar alguns dels pactes implícits o no escrits, pròpiament, que conté la Carta Magna.

L'activitat del Tribunal Constitucional, com òrgan de regulació i resolució de conflictes polítics, o derivats del dret públic, no és estrictament una funció jurisdiccional en la que els presumptes delinqüents han d'ésser qüestionat i jutjats. No obstant això, ara si que ho és, per escàndol del món civilitzat, i actuarà com un òrgan repressor de les ànsies de llibertat i de millora del sistema públic de convivència (modificació de la llei orgànica del TC del 2015 que ell mateix s'ha validat, essent **jutge** i part d'un procés certament poc contradictori, si com a tal s'erigeix com òrgan jurisdiccional).

Quan el TC ha de preocupar-se del compliment de les seves resolucions és que alguna greu falla entre les institucions. El diàleg polític al marge de la lleialtat institucional i la corresponsabilitat pública no té sentit, i posa en **evidència** una crisi política de grans dimensions.

La negativa del bloc constitucional, per les raons anteriors, bloqueja una sortida ordinària a la situació catalana, i per tant, s'admet ja com a necessària una sortida extraordinària, de forma motivada i justificada, a l'empara de les lleis internacionals. Aquesta opinió ja s'està generalitzant i no s'entén **aliena** al dret vigent, salvant la necessitat de mantenir la seva integritat democràtica, pacífica i participativa.

L'error jurídic de partida, que s'inculca a tot bon lletrat, des del seu naixement, és parlar de la supremacia de la

constitució, i no dels principis informadors d'aquesta: els drets humans i les llibertats fonamentals, com per altra **banda** més de 600 juristes ens han recordat.